

sionsordning med hensyn til statens andel af de samlede udgifter for ikke at påføre kommunerne en forringet likviditet. Socialministeren har over for udvalget tilkendegivet, at dette spørgsmål er løst i forståelse med Kommunernes Landsforening derved, at statens andel udbetales månedsvis forud.

Ifølge lovforslagets § 49 kan chefen for sikringsstyrelsen til brug ved behandlingen af de sager, der henhører under sikringsstyrelsen, indkræve en række oplysninger, herunder sygehusjournaler. Udvalget erindrer om, at § 25 i forslag til lov om offentlig sygesikring, som blev behandlet af socialudvalget i folketingsåret 1970-71, under udvalgets behandling af lovforslaget blev ændret, således at bestemmelsen om, at direktøren for den offentlige sygesikring skulle være berettiget til at begære sygehusjournaler forelagt, udgik. Udvalget har ikke kunnet afslutte behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt en tilsvarende ændring af lovforslagets § 49 burde foretages, og henstiller derfor til ministeren at overveje, om ensartede bestemmelser for de to områder bør tilstræbes.

Udvalget har bemærket, at der ikke som efter gældende lov er foreslået bestemmelser om iværksættelse af karantæne ved misbrug af bestemmelserne om dagpenge. Straf vil fremover være eneste sanktion. Udvalget er bekendt med, at dette bl. a. skyldes et ønske om, at der ikke bør være særlige straffebestemmelser, som skal håndhæves af de sociale myndigheder, der ellers har til opgave at hjælpe og bistå befolkningen. Udvalget finder, at dette ikke bør gå imod det ellers i almindelighed nærede ønske om at afkriminalisere visse overtrædelser af mindre graverende karakter. Udvalget henstiller til socialministeren, at spørgsmålet tages op til fortsat overvejelse.

Mindretallet ønsker, foruden det ovenfor anførte, at bemærke følgende:

Mindretallet er principielt enig i lovforslagets hovedsigte, herunder det ønskelige i at tilnærme de forskellige erhvervsaktive grupper sikring under sygdom mest muligt.

Mindretallet må imidlertid af finansielle og administrative grunde alvorligt advare imod på én gang, at tage så vidtgående skridt, som lovforslaget er udtryk for.

Under udvalgsarbejdet har mindretallet

tilbudt regeringen åbne forhandlinger med henblik på at finde frem til en etapevis gennemførelse af alle reformens dele gennem et bredt forlig, hvorved der toges rimelige hensyn til de finansielle og administrative forudsætninger. For mindretallet har det ligeledes spillet en rolle, at det ville være meget uheldigt, om en så udgiftskrævende og administrativt omfattende reform som den foreliggende skulle gennemføres uden at have bred tilslutning i folketinget. Mindretallet beklager, at regeringen ikke ville gå ind i realitetsforhandlinger herom.

Mindretallet har derfor stillet en række ændringsforslag, der som formål har at gennemføre den foreslåede reform etapevis på en finansielt og administrativt afbalanceret måde.

Mindretallet ønsker i øvrigt at fremdrage følgende forhold:

Gennemføres regeringens forslag i den foreliggende skikkelse, vil samfundets samlede omkostninger til formålet efter det oplyste stige med 1,1 mia. kr. årligt i forhold til det lige afsluttede finansår. Beregningerne hviler endda på skøn, der ifølge sagens natur er meget usikre. Dette gælder i særlig grad skønnet over udgifterne ved på én gang at afskaffe karensdagene. Der er i høj grad holdepunkter for at antage, at udgifterne hertil i første omgang vil blive meget højere end anslået.

Mindretallet foreslår på den forannævnte baggrund, at der indtil videre bevares 3 karensdage i loven. Man ønsker samtidig at udtale en forventning om, at arbejdsmarkedets parter i forbindelse med kommende overenskomster forhandler sig frem til yderligere nedsættelser, evt. fjernelse af karensdagene, og i den takt parterne med deres konkrete kendskab til forholdene finder hensigtsmæssigt.

Et andet forhold er varighedsbegrænsningen. Mindretallet er, som omtalt foran, enig i, at denne bør ophæves. Forudsætningen er imidlertid, at man er i stand til at følge den enkeltes sag på den måde, som er omhandlet i lovforslaget. Kommunerne har ikke det fornødne personale, og før service- og bistandsloven tidligst i 1974 føres ud i livet, kan man ikke påregne, at en særlig stab for alvor begynder at blive bygget op i et rimeligt antal kommuner. Den her anførte vurdering støttes i høj grad på ud-